

אחד הטעני ללי

מחזה מאת אופק לוי | חלק 11 | בטרילוגיה "love hurts in tinder times"

“אני לא יכול לתאר לעצמי
איך נחיה האחד בלי השני,
כך אמרנו.
ומאז אנו חיים בתוך התיאור הזה,
יום יום, רחוקים זה מזה.
רחוקים מן הבית, שבו אמרנו את הדברים האלה.”

זיכרון אהבה, יהודה עמיחי.

בתוך דירה צפופה בלב תל אביב, נפגשים ענבל ואריק, שני זרים שסוחבים איתם פרידות כואבות מהיום הקודם. היא בדיוק ביטלה אירוסין, הוא בדיוק אורז מזוודות לברלין. מה שמתחיל כמשא ומתן על חוזה שכירות הופך למסע של שיחות חושפניות, בדיחות עוקצניות, ושבירי וידויים שמגלים עד כמה שניהם צמאים לחום וחיבוק אבל גם חוששים מאהבה חדשה.

בלילה אחד של שתייה, צחוק וגם לא מעט שתיקות, בין זיכרונות עבר ששורטים מבפנים, לרגעי אינטימיות מפתיעים, נוצר שבריר של חום, שדווקא בו בוחרים השניים לבדוק עד כמה הם מוכנים להיפתח. עד כמה הם מוכנים להיפגע מחדש.

דמויות:

- ענבל

- אריק

מערכה 1: מה שבינה לבינו:

שעת לילה מאוחרת. דירה צפופה בלב תל אביב.
מזוודות עצומות ממלאות את החלל. אריק מחכה. קצר רוח. הולך למטבח, מנקה, חוזר
לסלון, מחפש את השלט, לא מוצא. מתחיל לסדר את שרטוטי האדריכלות שעל השולחן.
דפיקת דלת נשמעת.

אריק: ענבל?

ענבל: ואתה בטח אריק.

אריק: אני חייב להיות.

כן.

כאילו, כן--

אני אריק.

[סורק אותה לשנייה יותר מדי]

את נראית שונה מהתמונה.

ענבל: יותר שמנה?

אריק: לא. יותר ... אמיתית. כאילו בתמונה היית... יותר "פילטרית".

לא שאת מפולטרת עכשיו! או מקודם.

אני לא אומר שיש לי בעיה עם פילטרים. אני בעד טבעי. טבעי זה סקסי.

כלומר... לא סקסי. כאילו כן סקסי אבל בקטע... --

[פאוזה פתטית]

אוקיי, אני אפסיק לדבר עכשיו.

ענבל: אתה תמיד מתחיל ככה או שאני מיוחדת?

אריק: אני לפעמים אידיוט. סליחה.

[נושם עמוק]

אוקיי. הדירה. החוזה כבר מוכן. הוא על שם.

[מצביע למקום הלא נכון]

לא. שם.

[מביא לענבל את החוזה]

ענבל: אני צריכה לדעת משהו מיוחד?

אריק: השכנים קצת רועשים. לא בקטע מיוחד. פשוט בקטע של... חיי חברה. בעיקר בסופי שבוע. והדוד שמש לפעמים עושה בעיות. אבל זה לא קשור אליי. כלומר זה כן קשור אליי כי זאת הדירה שלי, אבל אני רק משכיר אותה... אז של בעל הדירה. בכל מקרה - את סבבה עם מקלחות קרות?

[פאוזה]

ענבל: יש משהו לשתות?

אריק: בטח. איזה מארח גרוע אני. יש מים. או תה, אם את רוצה. ארל גריי או--

ענבל: ערק?

אריק: את רצינית?

ענבל: מאוד.

אריק: זה... ספציפי. לא ציפיתי.

ענבל: תן לי לנחש. אתה שותה רק בחתונות.

אריק: אני פשוט לא רגיל לשתות ערק באמצע חוזה.

ענבל: נראה לי כדאי שיהיה איפשהו ערק.

אריק: ברור. ערק...

[פותח ארון אחד, משיט לענבל את הערק וכוסית]

ערק. וואו. אין לי מושג ממתי הוא כאן.

ענבל: אלכוהול לא מתקלקל.

אריק: גם אנשים לא. הם פשוט מתדרדרים.

[אריק מתכוון לזוז, היא מוזגת כוסית אחת בלבד]

ענבל: אני מוזגת רק לי?

אריק: אני פשוט... מודד סיכונים.

ענבל: אז אני אמדוד בשבילך. שתי כוסיות.

[הוא בוחן את הכוס שלה כאילו זו בדיקה רפואית]

אריק: אני חייב לסיים לארוז ואני גם לא מת על ערק.

ענבל: אל תתן לי להרגיש רע שביקשתי ערק.

אריק: לא ... לא. באמת שלא ... את נראית לי כמו אחלה בן אדם לשתות איתו ערק, פשוט אני חייב להמשיך לארוז, ו... איך קוראים לו? נוח? כן, כן נוח, הוא כבר ראה את הדירה ואישר הכל. הבנתי שאת רק צריכה לחתום בשביל שניכם ... לא?

ענבל: ערק?

[אריק מוציא עוד כוסית. מתקדם לכיוון הספה שקטנה מלהכיל את שניהם. ענבל לא זזה ממקומה. אריק מתיישב בעדינות על ידה, רגליהן נוגעות זו בזו]

לחיים!

אריק: צ'ירס.

ענבל: בעיניים!

אריק: צ'ירס!

[ענבל מתיישבת על הספה. מרגישה משהו. מוציאה חוטיני מנומר. מסתכלת עליו רגע. לא אומרת כלום. דוחפת אותו חזרה עמוק לתוך הספה]

ענבל: ג'יזס. איזה דירות ראיתי. לפני שבועיים הייתי בפלורנטין, 22 מטר. 6,200. בלי חלון. המתווך התעקש שיש לה "אופי".

אריק: כן. השוק מטורף.

ענבל: **[מוזגת עוד כוסית מהערק]**

לעוד דירות. 51 מטר. בארבעת אלפים חמש מאות. עם דוד בעייתי ושכנים עם חיי חברה.

[מרימה את הכוסית. מסתכלת עמוק לעיניו]

לחיים.

אריק: כן ... טוב, אני מניח שעם הרצף שטים הזה את לא באמת תקראי את החוזה, אבל הוא די סטנדרטי. את רוצה לעשות סיבוב בדירה? לראות שהכל בסדר גם בשבילך?

ענבל: אפשר?

[ענבל מוזגת עוד כוסית. קמה באיטיות, מחזיקה את הכוס בידה ומתחילה להסתובב בדירה בפסיעות קטנות. אריק נעמד לידה, קצר רוח]

אתה בחור מסודר, אה?

אריק: אני משתדל.

[מחזיר את השרטוט העליון לערימה שבסלון. מנסה להסתיר את הבלאגן]

ענבל: אבל די קטן.

אריק: אני לא חושב ש... כאילו, אני ממוצע ישראלי כזה ... מטר שבעים וארבע, אני די חושב שזה...--

ענבל: הדירה, אריק, הדירה. היא די קטנה.

אריק: אה. כן. הדירה. היא מתאימה לזוג. קצת דחוסה. אבל עושה את העבודה.

ענבל: למה אתה לחוץ?

אריק: אני לא לחוץ. אני רגוע. אני נושם. תראי.

[נושם חזק מדי]

אגב, איפה גרתם בכמה ימים האחרונים? הבנתי מנוח שעזבתם את הדירה לפני כמה ימים, לא?

ענבל: גרנו ברחוב.

אריק: מה?

ענבל: מה אתה חושב שאני?

אריק: לא! לא-- פשוט-- זה יצא כאילו-- אני לא מניח הנחות! אני שואל שאלות.

ענבל: אתה תכננת את הדירה?

- אריק:** לא. אני ותכנון של ... קירות. לא חברים.
- ענבל:** אז מה זה?
- [מצביעה על השרטוטים]**
- אריק:** אני אדריכל. אבל לא של בתים.
- ענבל:** אז של מה? מקלטים? חניונים? ספסלים ציבוריים?
- אריק:** אמבטיות.
- [פאוזה]**
- ענבל:** מה?
- אריק:** אמבטיות.
- ענבל:** אמ-בט-י-ת?
- אריק:** כן. חלל אינטימי. עגול. שוקע פנימה. מים. שקט.
- ענבל:** אתה מעצב ... קערות?
- אריק:** אני מעצב אמבטיות.
- ענבל:** אז אתה אדריכל אמבטיות.
- אריק:** כן.
- ענבל:** זה קיים?
- אריק:** עכשיו כן.
- ענבל:** איך מגיעים לתכנן אמבטיות?
- אריק:** את שותה די הרבה, אה? בילדות הייתי יושב שעות באמבטיה. כנראה מאז.
- ענבל:** אז אתה אדריכל אמבטיות?
- אריק:** למה זה כל כך מפתיע אותך?
- ענבל:** פעם ראשונה שאני פוגשת אדריכל אמבטיות.
- [פאוזה]**
- אז כמה זה יוצא לך בחודש?

- אריק:** מה?
- ענבל:** זה בסדר שאני שואלת, נכון? נטו. אחרי ניכויים. בתלוש.
- אריק:** לא ידעתי שאת רואת חשבון.
- ענבל:** אני לא רואת חשבון. אבל אני בן אדם שחושב, שרוצה להצליח בחיים. לא צריך להיות רואת חשבון בשביל דבר כזה. חוץ מזה, אני יודעת יותר טוב מהם.
- אריק:** זה ראיון עבודה?
- ענבל:** זה חוזה שכירות. אני צריכה לדעת מי מחזיק לי את הדוד.
- [פאוזה]
- אז כמה זה יוצא לך?
- [פאוזה]
- אתה לא נעלב, נכון?
- אריק:** ממש לא. רק...--
- ענבל:** כנראה דופקים אותך, אה?
- אריק:** דופקים אותי?
- ענבל:** כן. דופקים אותך. אם לא היו דופקים אותך לא היה לך בעיה להגיד לי. בן אדם שמרוויח הרבה אוהב להגיד כמה הוא מרוויח.
- אריק:** וואלה.
- ענבל:** אתה כנראה מתנהל כלכלית לא נכון.
- אריק:** את תקחי ממני כסף על הייעוץ הזה?
- ענבל:** קרן פנסיה יש לך? ביטוח מנהלים? הפרשות מסודרות? אתה לא מתוגמל נכון.
- אריק:** מה את עושה?
- ענבל:** לומדת רפואת שיניים. לא סקסי כמו אדריכל אמבטיות, אבל עדיין משהו.
- אריק:** אני מפחד מרופאי שיניים.

- ענבל:** למה אתה חושב שאני לומדת את זה?
- אריק:** הבנתי. תגידי, את זה... נוח שלך, כמה זמן אתם ביחד?
- ענבל:** האמת, ש...--
- [ענבל מניפה את היד עם הטבעת]**
- אריק:** הבנתי. אירוסיין. אם לא הייתי רואה אותו לפני כמה ימים, ועכשיו הטבעת הזאת... הייתי חושב שאת מחפשת הרבה דברים בעיר הזאת חוץ מדירה.
- ענבל:** האמת שנפרדנו לפני שעתיים. אז אני מחפשת דירה. רק דירה. לבן אדם אחד. לא לזוג. זה יעשה את העבודה, לא?
- [ענבל מתיישבת על הספה]**
- אריק:** שעתיים? לא... אני... אני מצטער--
- ענבל:** לשמוע?
- אריק:** מה?
- ענבל:** אתה מצטער לשמוע? אתה לא באמת מצטער לשמוע. אתה רק רוצה להשכיר את הדירה שלך.
- אריק:** וואו, אוקי, אני לא... אני רק הצטערתי...
- ענבל:** על מה?
- אריק:** על מה שקרה.
- ענבל:** ולמה אתה חושב שזה מצער?
- אריק:** כי פרידה זה דבר קשה. בטח אם היא קרתה לפני שעתיים.
- ענבל:** קשה זה לא מצער.
- אריק:** אוקי. צודקת. מאה אחוז. בכל מקרה, זה לא העניין שלי.
- [ענבל שולחת יד בין כריות הספה. מוציאה חוטיני מנומר. מרימה אותו לאור]**
- ענבל:** גם ממך נפרדו?
- אריק:** מה!?

- ענבל:** מי זו עם הטעם המנומר?
- אריק:** כנראה היא שכחה את זה כאן.
- ענבל:** שכחה.
- אריק:** היא עזבה לפני חודשיים ולא שמת לי לב שזה עדיין כאן.
- ענבל:** חודשיים וזה עדיין כאן. אתה לא אוהב לנקות, אה?
- [פאזזה, אריק זורק את התחתונים לזבל]**
- אריק:** כן, טוב. בואי נתקדם.
- ענבל:** בוא נתקדם. לאן אתה טס?
- אריק:** לברלין.
- ענבל:** למה זרקת לה את התחתונים?
- [פאזזה]**
- הרגע אמרתי לך שאני והארוס שלי נפרדנו.
- אריק:** נו, ומה זה אומר? שאני חייב לך?
- ענבל:** למה אתה טס לברלין?
- אריק:** לקבל השראה.
- ענבל:** מאמבטיות גרמניות?
- אריק:** מהחיים.
- ענבל:** החיים הם לא מקור כל כך גדול להשראה.
- אריק:** את תמיד ככה?
- ענבל:** מה? צינית? פסימית? מציאותית? כל הזמן. מתה על זה.
- אריק:** אז אני מבין למה הוא עזב אותך.
- ענבל:** מה?
- אריק:** עזבי.
- ענבל:** מה אמרת?

- אריק:** באמת שכלום.
- [פאוזה]**
- את יודעת מה, למה כלום? אני פשוט באמת מבין למה הוא עזב אותך.
- ענבל:** הוא לא עזב אותי.
- אריק:** צודקת, הוא כנראה פשוט לא היה יכול לעמוד בכל זה.
- ענבל:** היא עד כדי כך פגעה בך, אה?
- אריק:** תקשיבי ענבל, אם אהבת את הדירה- הנה החוזה, את יכולה לחתום עליו ולהגיע מחר בבוקר עם המזוודות. אני אשאיר מפתחות בתיבת דואר-
- ענבל:** אתה כבר מגרש אותי?
- אריק:** לא. אני פשוט חייב להמשיך לארוז, והשיחה הזאת... אני מודה, אולי אני כנראה סתם חסר טאקט שחוצה את הגבול, אבל את--
- ענבל:** חוצה גם? הבנתי. כן. תביא, אני אחתום.
- אריק:** אין שם משהו מיוחד. הסאבלט לחודשיים, השכר דירה מראש.
- ענבל:** זהו, רציתי לדבר איתך על זה.
- אריק:** על מה?
- ענבל:** על הכסף של השכר דירה מראש.
- אריק:** אוקי...?
- ענבל:** הבנק ממש דפק לך את המסגרת שאתה חייב את הכסף מראש?
- אריק:** אני לא חושב שזה רלוונטי.
- ענבל:** בטח שזה רלוונטי. זה הכסף ש-
- אריק:** הדירה. הדירה לא רלוונטית.
- ענבל:** מה?!
- אריק:** אז מאוחר. ואני ממש חייב לסיים לארוז. אז באמת, לא רלוונטי.
- ענבל:** אבל-

אריק: לא, לא, לא. שמעתי את ה-"אבל" הזה יותר מידי בזמן האחרון והאמת שאת האחרונה שאני רוצה לשמוע את זה ממנה. אז סורי על הישירות בפעם הקודמת וגם על זאת עכשיו, אבל הנה הדלת. הנה ערק במתנה, דרך צלחה, לילה טוב.

ענבל: לקחת איתי את הערק? מה אתה חושב שאני אלכוהוליסטית?

אריק: גם אם כן ואת אלכוהוליסטית, לא סתם אלכוהוליסטית, מגה אלכוהוליסטית. האלכוהוליסטית של תל אביב. מלכת השתייה. מלכת הערק-אשכוליות של תל אביב- הכל בסדר, אני אסמס לך רשימה של כמה מרכזי גמילה מומלצים. לילה טוב.

[ענבל יוצאת. צועקת מבחוץ]

ענבל: הטבעת שלי.

אריק: ה-מ-ה שלך?

ענבל: הטבעת שלי. היא אצלך.

[פאוזה]

אפשר?

[היא נכנסת. לוקחת את הטבעת. מתקדמת לכיוון הדלת. נעמדת רגע לפני. מחפשת בכיסי המכנס]

אריק: הבאת לכאן אולר?

ענבל: הייתי אצל הדילר שלי לפני.

אריק: וזה לגיטימי להביא אולר?

ענבל: אתה זה שאמרת שיש לך המלצות על מכוני גמילה.

[מזיזה את אריק, נכנסת לסלון, מרימה את האולר, מתכוונת לצאת, אריק חוסם את הדלת]

אריק: למה הבאת אולר לדילר שלך?

ענבל: כי הוא הדילר שלי, לא אמא שלי.

אריק: את מפחדת מהדילר שלך?

- ענבל:** אני לא צריכה את העזרה שלך.
- אריק:** הוא פוגע בך?
- ענבל:** פוגע בי?
- אריק:** תשמעי, אם את צריכה, אני יכול-
- ענבל:** כן, מה אתה יכול? בוא, תספר לי.
- אריק:** את לא צריכה לפחד מהדילר שלך.
- ענבל:** לפחד? אל תדאג, זה לא "דוקטור".
- [פאוזה]
- אין לך מושג מה זה דוקטור.
- [פאוזה]
- ממסי?
- [פאוזה]
- שורף?
- [פאוזה]
- מיו מיו?? מוצי מוצי???
- [פאוזה]
- כיף איתך במסיבות. הוא מוכר לי ריטלין.
- אריק:** ריטלין? מה את אסי דיין?
- ענבל:** לא תמיד. לפעמים גם דוקטור. שיקרתי.
- אריק:** את קונה ריטלין מ"דילר"?
- ענבל:** ארבע מאות חמישים לקופסה.
- אריק:** כמה???
- ענבל:** אני לא מסניפה את זה או משהו. הייתי צריכה ללכת לנוירולוג לחדש את המרשם ולא הספקתי בגלל--

- אריק:** את מביאה אולר בשביל "דילר" עם מרשם לריטלין?
- ענבל:** לך תדע אם הוא רק עם מרשם לריטלין.
- אריק:** חכי רגע.
- [אריק הולך לכוננית ומביא לענבל קופסת ריטלין]**
- קחי.
- ענבל:** אתה נותן לי ריטלין?
- אריק:** אני גם ככה טס ולא צריך את זה לעבודה. תהני.
- ענבל:** אתה רציני?
- אריק:** יותר מאשר שתלכי עם אולר בשביל מרשם.
- ענבל:** תודה.
- [מתקדמת לכיוון היציאה. מסתובבת]**
- לילה טוב, אדריכל אמבטיות.
- [היא יוצאת. שקט. אריק נשען על הדלת. נושם. קול מבחוץ]**
- הערק.
- [היא מתפרצת לתוך הבית, מזיזה את אריק]**
- אריק:** מה ... אבל-
- ענבל:** אני לוקחת את הדירה. עשר דקות, מבטיחה.
- אריק:** מה קורה כאן?
- ענבל:** ערק?
- אריק:** את יכולה לצאת?
- ענבל:** אז איך הסתדרת איתה?
- אריק:** מה?
- ענבל:** עם החוטיני המנומר?
- אריק:** את יוצאת??

- ענבל:** לא ענית לי.
- אריק:** תלכי כבר! למה את ממשיכה עם זה.
- ענבל:** כי אני עומדת פה עם טבעת על היד שעתיים אחרי אירוסין שהתפוצצו, בלי דירה, בלי תוכנית, בלי אפילו מי שיגיד לי "זה יעבור" ואני לא מנסה להתחיל איתך. ואני לא מנסה לריב איתך. ואני לא מנסה לפגוע בך. אני פשוט לא רוצה להיות לבד ברגע הזה.
- [פאוזה]**
- מספיק ברור?
- אריק:** כן.
- [פאוזה]**
- סליחה?
- ענבל:** אתה שוב מתחיל להצטער?
- אריק:** לא. סליחה. כאילו. לא סליחה. כאילו...--
- [שתיקה ארוכה. ענבל מוזגת עוד כוסית ערק]**
- ענבל:** אף פעם לא הרגשת ככה?
- [פאוזה]**
- למה כל כך קשה לגברים לדבר על רגשות?
- אריק:** את לא מדברת איתי על רגשות.
- ענבל:** אז על מה אני מדברת?
- אריק:** על כל הדברים שהם לא רגשות: על חוטיני מנומר, על כסף שאני צריך, על הערק שהיא השאירה פה ועל איזה דוקטור שאת פוגשת עם אולר.
- ענבל:** אז זה מה שקשה לך? זכרונות?
- אריק:** לא. מה שקשה לי זה שאת מדברת כאילו זה סיפור. כאילו זה עוד ערב. ואני--
- ענבל:** ואתה?

- אריק:** ואני לא בטוח שאני בנוי לעוד ערב כזה.
- ענבל:** אתה יודע עליי יותר מסתם אנשים שלא מכירים.
- [לפתע נשמעים צלילי בס חזקים מהדירה הסמוכה, הקירות רועדים]**
- מישהו נהנה הערב.
- אריק:** השכנים החדשים.
- ענבל:** כמה זמן הם כאן?
- אריק:** חודש וחצי. מסיבה כל שישי. מסיבה כל שבת. מסיבה "ספונטנית" בכל רביעי. הם חוגגים משהו כל הזמן. אני לא יודע מה.
- ענבל:** בוא נלך לשם.
- אריק:** מה?
- ענבל:** נגיד שלום לשכנים החדשים שלי. נתחיל יחסי שכנות טובים. תקבע איתם את תנאי הרעש לדירה שאני אגור בה.
- אריק:** את יודעת, אני לא ממש... -
- ענבל:** מה, אתה מפחד מהם?
- אריק:** אני לא מפחד, אני פשוט לא מכיר אותם.
- ענבל:** אז זו הזדמנות מצוינת להכיר.
- אריק:** יש לי עוד לארוז.
- ענבל:** ויש לך גם לברוח.
- אריק:** אני לא בורח.
- ענבל:** לברלין תמיד בורחים.
- [צעקות נוספות מהדירה הסמוכה]**
- אתה לא פתוח להכיר אנשים חדשים, אה?
- אריק:** שוט יפתור אותי מכל הסיטואציה הזאת?

- ענבל:** יפתור אותך מהכל.
- אריק:** זה לא מפחיד אותך?
- ענבל:** אם הערק פג תוקף? לא, אני לא יודעת אם זה--
- אריק:** הפתיחות הזאת. לקום. ללכת. להיכנס לחדר מלא אנשים שאת לא מכירה. להתחיל מחדש. היא לא מפחידה אותך?
- ענבל:** מה כבר יש בה שכל כך מפחיד אותך?
- אריק:** האפשרות שזה לא יעבוד.

[פאזזה קצרה]

- אם את רוצה את הדירה - תחתמי. אם את רוצה ללכת - הנה הדלת. אבל בבקשה--
- ענבל:** אבל מה?
- אריק:** אבל אל תגרמי לזה להרגיש כאילו הכול משחק.
- ענבל:** אתה יודע מה אבא שלי תמיד היה אומר? "את הבעיות שלך תפתור לבד". איזה דפוק. הוא ואמא שלי על סף גירושים, פשיטת רגל, סבא שלי מת, ואבא שלי? שותק. לא מוכן לדבר על מה שעובר לו בראש. כאילו המילים מפחידות אותו יותר מכל האסונות האלה. הוא לא היה קשוח, אתה יודע? הוא היה... רך. אולי זה מה שהפחיד אותי הכי הרבה.

[מתקרבת קצת לאריק]

ראיתי אותו טובע במחשבות. ראיתי איך הוא מפחד מהן. ראיתי אותו שומר הכל בפנים עד שזה מתחיל להסריח. הבטחתי לעצמי שאני לא אהיה ככה. אני אספר הכל. אפתח הכל. אדבר על הכל. אז לא, ה"פתיחות" הזאת לא מפחידה אותי. המחשבות האלה? הן הרבה יותר מפחידות.

[פאזזה. הטלפון של ענבל מצלצל]

זה נוח.

אריק: את עונה לו?

ענבל: לא בא לי.

[ענבל עונה בכל זאת, יוצאת מעט הצידה. אריק מציץ בה]

הלו?

...כן, אני יודעת...

...נוח, אני...

...לא, אין לך מה לבוא.

...כי זה טו מאץ' עכשיו. תן לי דקה לנשום.

...טוב, אני חייבת לזוז. נדבר ... נדבר מתישהו.

[ענבל מנתקת בבת אחת, משליכה את הטלפון על השולחן]

אריק: הכל טוב?

ענבל: שוב?

אריק: רק שאלתי.

ענבל: כנראה שהמציאות לא מבינה כשאומרים לה "נגמר".

[פאוזת, מבחינה בחוטיני המנומר שנזרק לפח אבל עדיין נראה בחלקו]

אז, חוטיני מנומר, הא?

אריק: את מוכנה לשחרר את החוטיני המנומר??

ענבל: אני יכולה להבין למה קשה לך לשחרר את זה.

אריק: לא קשה לי לשחרר שום דבר.

ענבל: אז למה השארת את זה?

אריק: זה מורכב.

ענבל: יותר מורכב מכל מה שאמרתי עד עכשיו?

[פאוזת. אין תשובה]

כמה זמן הייתם ביחד?

אריק: שנתיים.

ענבל: למה נפרדתם?

- אריק:** הבנתי מאוחר מדי שזוגיות זאת עבודה קשה.
- ענבל:** הלכתם לטיפול?
- אריק:** את לא רוצה לדעת את התשובה.
- ענבל:** עכשיו אני מאוד רוצה.
- אריק:** היא רצתה ללכת הרבה זמן לטיפול. קצת לפני הסוף הסכמתי. שעה לפני הטיפול התקשרתי למטפל וביקשתי ממנו ... ביקשתי ממנו ש ... שיגיד לה שזה לא יעבוד. שיפריד בינינו. שיעזור לי לצאת מזה.
- ענבל:** מה זאת אומרת?
- אריק:** ביקשתי מהמטפל ש-
- ענבל:** כן אני מבינה מה אמרת. למה?
- אריק:** עזבי.
- ענבל:** לא.
- אריק:** ענבל.
- ענבל:** תגיד כבר!
- אריק:** פחדתי להישאר לבד. אחרי שנתיים כל שינוי הרגיש כמו התמוטטות. מה אמא שלה תגיד, איך אמא שלי תגיב. הדייטים האלה שוב ... כנראה שאני כמו אבא שלך. לא רוצה להזיז דברים. לא להרעיד ערים. לא לשבש יבשות.
- ענבל:** אז מה אתה עושה עם כל היבשות האלה?
- אריק:** טס לברלין.
- ענבל:** למה עזבת אותה?
- אריק:** לא יודע.
- ענבל:** לא. אמרת שהייתם צריכים לטפל. למה לא טיפלת?
- אריק:** ניסיתי, לא הצליח.
- ענבל:** נכנעת?
- אריק:** אני לא יודע לנסות חזק יותר.

- ענבל:** אתה לוזר.
- אריק:** אני לא לוזר.
- ענבל:** אתה בטוח?
- אריק:** למה? כי פחדתי לסיים את זה?
- ענבל:** כי היא רצתה לטפל! ואתה? אתה התקשרת למטפל שעה לפני. גייזס, איך יש בכלל מטפלים כאלה. כל המונולוג הזה על מה אמא שלה תרגיש ומה אמא שלך תגיד - הכל זיוני שכל. לא מילה אחת על מה כן אתה ניסית.
- אריק:** אני לא יודע אם אהבתי אותה.
- ענבל:** אז מה עשית איתה שנתיים?? שיחקת דוקים!??
- אריק:** הכל אצלך שחור או לבן, אה? עברנו לגור ביחד מהדייט הראשון. הכרתי את ההורים שלה אחרי שבוע. היא דיברה על חתונה אחרי שלושה חודשים. פשוט... נקלעתי לזה, אז את? את לא תגידי לי מה נכון ומה לא נכון להרגיש.
- ענבל:** נקלעת?
- אריק:** כן. הייתי במשבר, מצאתי את עצמי בזוגיות. חשבתי שזה יהיה משהו ליום-יומיים ואז פתאום אני מתקן את הנזילה במקלחת אחרי שהיא עשתה אותה. פעמיים. כשהכרתי אותה הייתי מישהו אחר. היא לא השתנתה. וזה לא אשמתה, להפך. זו אשמתי. אני פשוט לא בטוח שאם היינו מכירים היום זה היה עובד.
- ענבל:** אם זה לא היה עובד היום, למה אתה מגיב ככה על כל דבר שקשור אליה?
- אריק:** ואת? מה איתך? נלחמת או שסתם באת לשתות ערק?
- ענבל:** לא היה לי על מה להילחם.
- אריק:** אירוסין זה לא מספיק?
- ענבל:** הוא לא אהב אותי.
- אריק:** נשמע שהוא מאוד אהב אותך.
- ענבל:** הוא לא מכיר אותי בשביל לאהוב אותי.
- אריק:** שלוש שנים ביחד והוא לא מכיר אותך?

הבנתי אותך. את לא אהבת אותו. את רצית "זוגיות", לא אותו.

ענבל: זה מה שאתה חושב עליי?

אריק: את לא מסוגלת להרגיש כלום.

ענבל: אני?

אריק: את כמו אבא שלך - רק הפוך. הוא בוחר לשתוק, את בוחרת לדבר. בלי סוף אפילו. בטוחה שכל "חשיפה" הופכת אותך לאמיתית יותר. כאילו הדקלומי רגשות האלה זה משהו עמוק. זה רק סיפורים, ענבל. את פשוט טובה, אפילו ממש טובה, בלגרום לאנשים להרגיש קרובים אלייך. את הכי סגורה שיש.

ענבל: לך תזדיין.

אריק: כל הדמות הזאת של ה-Free Spirit, סטודנטית לרופאת שיניים - זה הכל הצגה. אני לא קונה את זה. את רק רוצה להראות שאת גם יציבה, וגם לא יציבה, כי זה רק מוסיף עוד שכבה של טשטוש על כל הדמות הזאת שנקראת "ענבל". את פשוט מפחדת להיפגע. אז את בונה דמות, מספרת סיפורים. אז אל תגידי לי שאני מפחד או שאת שונה ממני - את בדיוק כמוני. כנראה שאף אחד לא באמת פוגש את הלב שלך.

ענבל: הבנתי.

אריק: למה השתגעת כשאמרתי לך שאני מצטער?

ענבל: עזוב.

אריק: תעני לי.

ענבל: כי לא באמת מצטער.

אריק: מאיפה לך?

ענבל: באמת, עזוב.

אריק: למה אני.

ענבל: אתה?

אריק: כן. אצלך כנראה יש סיבה שלא מדוברת. מחפשת משהו מבלי להגיד מה. אז כן - למה שתרצי להיות כאן, איתי?

- ענבל:** אמרתי לך. נפרדנו, ו...
אריק: וכן, אין לך חברים, אין לך דירה, אין לך משפחה. תהיי כנה פעם אחת. למה אני? למה דווקא היום?
ענבל: כי אתה מעצב אמבטיות.
אריק: רגע רגע רגע, מה מעצב אמבטיות? הגעת לכאן, כבר הבנתי, זין על בשביל הדירה, וישר שפכת את כל החיים שלך על איזה אריק אחד, שעתיים אחרי שנפרדת מהארוס שלך. לפחות תגידי לי למה.
ענבל: כי אתה מעצב אמבטיות.
אריק: כן. אני יודע שאני מעצב אמבטיות, מה הקשר ל-
ענבל: ידעתי שאתה מעצב אמבטיות.
אריק: מה?
ענבל: קראתי את הכתבה עלייך ב-Time Out לפני שבוע.
אריק: את הגעת לכאן כי קראת ב-Time Out כתבה על "מעצב האמבטיות הראשון בתל אביב"!
ענבל: לא בגלל הכותרת.
אריק: אז בגלל מה?
[מוציא את המגזין]
 שאני אעצב לך אמבטיה!
ענבל: בגלל מה שכתוב שם.
אריק: מה כבר כתוב שם?
ענבל: תביא.
 "אריק לוי (32) ההבטחה הבאה של עולם העיצוב המקומי, רוצה לצחוק בדייטים ולא להיתקע בצעד השלישי. פייר, חשקנו".
אריק: את הגעת לכאן הערב כי Time Out כתבו עליי "פייר, חשקנו".
ענבל: וגם כי יש לך אחלה של דירה.
 "5 מקומות אהובים בתל אביב: פארק המסילה: התדר ואוגנדה בפרט.

שדרות רוטשילד כשכולם נמצאים. נחמה וחצי לקפה. הבארבי כשרוצים להתחבר לעצמך. נווה צדק כשמחשיך". אני מתה על המקומות האלה.

אריק: אוקי.

ענבל: זה היה חמוד. וגם אני כל הזמן נתקעת בצעד השלישי.

אריק: בגלל זה התחלת את כל השיחה הזאת? בגלל זה באת לכאן?

ענבל: [מתיישבת לידו, מקריאה בשקט] הוא אוהב לכתוב כששוכרים לו את הלב. מרגיש שאף אחד לא מבין אותו באמת. "האמבטיות הן דימוי לחלל הריק שהייתי רוצה למלא מבפנים", הוא אומר. השיר האחרון שכתב היה מונח על השולחן. פתק צהוב, ברקע פסים גיאומטריים-

"לילה לילה מבררים אהבה,

נשענים על הבוקר

עם כל המרחק

שעשינו בתוך הסבך.

עד שיתקרב המרחק,

עד שהסכר יפרוץ את התשובה,

ואז אנחנו פנים אל פנים

אני ואת."

לא עברתי על כל היסטוריית ראיונות שלך.

אריק: אין לי היסטוריה כזאת.

ענבל: זה חמוד ששמרת את זה כאן.

אריק: אמא שלי קנתה שלושים עותקים.

ענבל: חמודה.

אריק: את באמת הגעת לכאן בגלל הכתבה הטיפשית הזאת?

ענבל: הגעתי בגלל השיר הזה. בגלל המקומות שגם אני אוהבת, בגלל התחושה הזאת שלא באמת מבינים אותי. בגלל שאין לי חברות, ועכשיו גם אין לי בן

זוג, ואין לי באמת משפחה. אני די לבד, הכל גדול עליי ואז בכלל נזכרתי
שהייתי צריכה לחתום על חוזה איתך.

מה יש?

אריק: את יודעת... לא משנה מה כנראה, הפתיחות הזאת... -

ענבל: מביכה אותך?

אריק: כן.

ענבל: את מי הזכרתי לך כשנכנסתי?

אריק: אף אחת. זה יותר מורכב מזה.

ענבל: למה הכל אצלך חייב להיות "יותר מורכב מזה"? את מי הזכרתי לך?

אריק: אף אחת. באמת. פשוט... הייתי מופתע. את נראית טוב.

ענבל: כן?

אריק: כן.

ענבל: ומה חשבת?

אריק: שבחיים לא יכול להיות לי סיכוי עם מישהי כמוך.

ענבל: מישהי כמוני? רצית לנשק אותי מקודם?

אריק: זה לא יכול להיות אז מה זה משנה?

ענבל: למה זה מביך אותך?

אריק: לפני רגע הטחנו אחד בשניה רעל וערק ודברים ש... לא יודע, פשוט דברים
שלא אמורים לקרב אותנו.

ענבל: לא התכוונתי לתקוף אותך באמת.

אריק: אני יודע.

**[הם שוב שותקים. ענבל מצמצמת קצת את המרחק, מניחה יד קטנה על
הכתף של אריק, בודקת איך הוא מגיב]**

ענבל: זה בסדר?

אריק: אני פשוט...

- ענבל:** כשקראתי את הכתבה הזאת, הרגשתי שאני מכירה אותך שנים. כאילו... כאילו רק חיכיתי לראות אותך באמת.
- אריק:** את לא מכירה אותי באמת.
- ענבל:** אני רוצה להכיר.
- [אריק מנסה להתרחק קצת, אבל נשאר]**
- אריק:** אם מה שתכירי לא יהיה מה שציפית?
- ענבל:** אז זה יהיה אמיתי. השיר שלך. הוא לא מושלם. יש בו שברים. גם בך. גם בי. אנחנו עדיין שלמים.
- אריק:** אני לא בטוח שזה נכון.
- ענבל:** נוח תמיד ידע בדיוק מה הוא רוצה. איפה הוא רוצה לגור, מתי להתחתן, כמה ילדים. הכל אצלו היה כל כך... מתוכנן.
- אריק:** את לא אוהבת מתוכנן?
- ענבל:** רציתי שיתכנן אותי. הייתי עוד פריט ברשימה - "למצוא אהבה" - צ'ק!
"למצוא כלה" - צ'ק! "למצוא רחם" - צ'ק! ואני... אני הייתי כל כך אבודה שזה התאים לי. להיות פריט ברשימה של מישהו אחר.
- אריק:** אז באת לפה להיות פריט ברשימה שלי?
- ענבל:** באתי לכאן כדי להיות אמיתית עם מישהו. פעם אחת. אנחנו לא נגמור במיטה אם אתה לא רוצה.
- אריק:** אם?
- ענבל:** ניסוי מעניין לגלות מה קורה כשהלב נפתח.
- אריק:** איך כל זה הפך להיות ניסוי?
- ענבל:** אתה נראה אחד כזה שצריך חיבוק.
- אריק:** וזה מה שאת מחפשת?
- ענבל:** לא. אני מחפשת דירה. על הדרך קראתי כתבה על בעל הדירה.
- אריק:** אני מבולבל. את רוצה להשכיר את הדירה או שאת רוצה-

ענבל: אריק. תתרכז. מוכן לזה? אני גם צריכה את הדירה אבל אני בעיקר צריכה אותך.

אריק: יש לי טיסה עוד מעט.

ענבל: תישאר איתי.

אריק: זה לא עובד ככה.

ענבל: איך זה עובד?

אריק: זה לא יכול לעבוד.

ענבל: אולי דווקא בגלל זה זה יעבוד.

[הם מתנשקים. האור מתעמעם]

מערכה 2: מה שבינו לבניה:

שקט ארוך. שניהם שוכבים על הגב, בוהים בתקרה, מחפשים משהו להגיד. ענבל שוב משחקת בטבעת שלה.

- אריק:** כשנכנסת לפה, היה לך מבט כזה.
- ענבל:** מבט כזה?
- אריק:** מבט של אחת שיודעת מה היא עושה.
- ענבל:** זה טוב או רע?
- אריק:** זה ... מסקרן.
- [פאזזה]**
- ענבל:** כאילו את מתכננת את הפשע המושלם.
- אריק:** אולי באמת תכננתי.
- ענבל:** הצליח לך?
- ענבל:** לא נראה לי שהצלחתי עם מה שתכננתי.
- אריק:** מה תכננת?
- ענבל:** לשתות ערק, להשכיר דירה, לבדוק מי זה המעצב אמבטיות שקראתי עליו ב-Time Out. אולי לפתוח טינדר אחר כך. בלי סיבוכים.
- אריק:** ועכשיו?
- ענבל:** עכשיו אני ... קצת מסובכת.
- אריק:** אני מצטער.
- ענבל:** אתה לא משחרר מה"מצטער" הזה!
- אריק:** מצטער.
- [פאזזה]**
- ענבל:** כאילו לא! לא מצטער! פשוט ... מה כל כך מפריע לך בזה?
- אריק:** פשוט תירוץ להפסיק לדבר על מה שבאמת מפריע.
- ענבל:** את מדברת על מה שמפריע לך?
- ענבל:** כל פעם שמישהו מרגיש שמהו לא מתאים לו, הוא ישר אמר "אני מצטער". כאילו זה פותר הכל. כאילו סליחה מוחקת את כל הרגעים שבחרים לא לראות אותי.
- אריק:** את חושבת שאני לא רואה אותך?
- ענבל:** אני חושבת שאתה מפחד לראות אותי, כמו כולם. הכי קל להגיד "סליחה" ולסיים את השיחה. אבל זה לא פותר כלום. אתה רק משאיר אותי עם כל מה שלא אמרת.
- [פאזזה. הוא מסתכל עליה, חושב לרגע, מחייך חיוך קטן]**
- אריק:** את יודעת שחשבת בדיוק את אותו הדבר עלייך. כל הדיבורים האלה,

- הסיפורים, הפתיחות ... ואז ... שנינו נעצרים לפני שבאמת אומרים.
מתנצלים על משהו שעוד לא קרה, או שכבר קרה יותר מדי.
מוזר, לא?
ענבל:
- מה?
אריק:
- שנינו כל כך מפחדים להישאר חשופים, שאנחנו עושים הכל כדי להתחבא.
כאילו אם נישאר מספיק זמן בשקט, הדברים פשוט יסתדרו.
אולי כי אני לא מכיר את מי שהיית פעם.
ומי "אני עכשיו"?
ענבל:
- מישהי ששונה ערק כאילו הוא מים, קצת מפחידה אותי לפעמים ...
מפחידה? באמת?
ענבל:
- בקטע טוב. את מסוג הבחורות שאני לא בטוח אם הן הולכות לחבק אותי
או פשוט לתת לי סטירה.
אתה מאלה שלא בטוח אם הוא רוצה חיבוק או סטירה.
חיבוק, תמיד חיבוק.
ענבל:
- אריק:**
- [פאזזה קצרה. ענבל מחייכת לעצמה, מחכה כמה שניות, מחבקת את אריק.**
שקועה בזיכרון שעולה פתאום]
- על מה את חושבת?
ענבל:
- סתם, לא חשוב.
ענבל:
- לא חשוב כמו מה?
אריק:
- [מדליקה סיגריה. פאזזה]** אני חושבת על הכביסה שלא קיפלת. כאילו הכל
רגיל, יומיומי, למרות ששום דבר לא רגיל הערב.
ענבל:
- כביסה?
אריק:
- [עדיין מביטה בנקודה רחוקה, אומרת את המשפט בקול רגוע, כאילו**
זורקת לאוויר] כן. אני חושבת על הכביסה שלא קיפלת. על איך אני סופרת
את שניות עד שהוא יגמור. על ההיי-פייב שאחרי. על איך אני תמיד
מעמידה פנים שאני אוהבת את אמא שלו. על זה שאני שונאת שהוא עוקב
אחרי מאיה קיי באינסטגרם. אתה חושב שאני קנאית?
[פאזזה. היא מחייכת חיוך קטן, אבל הוא נראה שבור. אריק מסתכל עליה,
מחכה שהיא תמשיך, אבל היא נתקעת ברגע]
- את חושבת שהכל אצלך ... מתוכנן?
ענבל:
- [לוחשת. כמעט לעצמה]** כן.
אריק:
- את מתגעגעת למתוכנן?
ענבל:
- אני מתגעגעת למי שהייתי בתוך כל המתוכנן הזה.

- יש הבדל? **אריק:**
לא יודעת. אולי כן. **ענבל:**
- [פאזזה]
- אתה יודע מה הדבר הכי גרוע בלהיות עם מישהו כל כך הרבה זמן? **ענבל:**
שאתם הופכים להיות זרים שמכירים אחד את השני יותר מדי? **אריק:**
אתה יכול לנסות, ולנסות, ולנסות... אבל באיזשהו שלב, אתה מבין שכבר **ענבל:**
אין לך מושג מה אתה מנסה לתקן.
אמרת שלא היה לך למה לנסות. **אריק:**
ובאמת האמנת לי? **ענבל:**
- [פאזזה]
- אתה יודע, כשהייתי בת 17, כתבתי שיר אהבה לילד שהיה איתי בשכבה. קראו לו עמית.
ועמית אהב את השיר? **אריק:**
אף פעם לא שלחתי לו אותו. שמרתי אותו בתוך מחברת ורודה עם מנעול **ענבל:**
קטן כזה.
מנעול קטן? מה, חשבת שהוא יפרוץ לך לבית? **אריק:**
קיוויתי שהוא יפרוץ לי לבית. לא יודעת, אהבתי את הרעיון שזה סודי. **ענבל:**
ואת עוד זוכרת את השיר הזה? **אריק:**
בעל פה. **ענבל:**
אז... **אריק:**
אין מצב. **ענבל:**
קדימה. אני הקרבתי את השיר המביך שלי ב-TimeOut. את חייבת לי. **אריק:**
השיר שלך לא היה מביך. **ענבל:**
נו... **אריק:**
- [נאנחת, לוקחת נשימה עמוקה, מדקלמת במהירות במבוכה חצי מחויכת]
- ענבל:**

"אני מודדת מרחקים

כמו שאחרים מודדים זמנים.

כמה צעדים עד הלב שלך,

כמה קילומטרים עד הבית שלי.

והדרך תמיד ארוכה מדי,

או קצרה מדי,

או לא נכונה מדי.

ובסוף אני עומדת כאן

עם מפה מקופלת

וגעגוע שלא מוביל.

לא לבית. לא לך."

[שקט קצר]

אריק: הייתי פורץ לך לבית אם הייתי עמית.

ענבל: אתה שקרן גרוע.

אריק: אני לא שקרן.

[פאוזה, שניהם משתתקים, מביטים זה בזה]

ענבל: אולי זה מה שאנחנו עושים הערב? בורחים בשביל להרגיש משהו אמיתי?

אריק: אני לא יודע אם אפשר לברוח ביחד. בריחה זה לבד.

ענבל: אז מה אנחנו עושים כאן?

אריק: אני חושב שאנחנו... נחים מהבריחות שלנו.

[פאוזה ארוכה. הם קרובים, אבל לא נוגעים, המילים תלויות ביניהם]

ענבל: בוא נשאר ככה עוד קצת. בלי לברוח.

[שתיקה שקטה, נינוחה, אינטימית]

אריק: את יודעת. לפני כמה שנים הלכתי לטיפול. השאלה הראשונה שלו הייתה

למה אני כותב ולא ידעתי מה לענות לו. תכלס, הוא צודק. מה הקשר בין

כתיבה לאמבטיות. ואז פתאום הבנתי... אני פשוט לא מצליח לברוא את

העולם שלי. אולי אפילו מפחד ממנו.

ענבל: וכשאתה כותב?

אריק: אני חייב לברוא עולם. לפחות של מישהו... אני חייב להיפרד. חייב לאהוב.

[שעון מעורר מצלצל. אריק קם מהמיטה]

פאק. אני צריך לצאת... הטיסה... היא יוצאת עוד ארבע שעות.

ענבל: אתה הולך עכשיו?

אריק: אני טס עכשיו.

ענבל: חשבתי ש...

אריק: שמה?

ענבל: שאני... לא יודעת. חשבתי שאתה תישאר. לא חשבתי שכל הדבר הזה יקרה

בכלל.

אריק: גם אני לא.

[פאוזה ארוכה. אריק מתחיל לארוז את הדברים. מתארגן ליציאה]

אז אני אבוא איתך.	ענבל:
לבוא איתי?	אריק:
כן, אני אבוא איתך.	ענבל:
אוקי.	אריק:
אני אקפוץ להביא את הדרכון, זה--	ענבל:
מה דרכון, אני לא באמת רציני ענבל. זה--	אריק:
מה לא רציני!?	ענבל:
[פאוזה]	
תדחה את הטיסה למחר.	
זה לא כזה פשוט.	אריק:
למה לא?	ענבל:
כי זה לא.	אריק:
כי אתה לא רוצה, או כי אתה מפחד?	ענבל:
[שתיקה. אריק מסתכל על ענבל, שוקל אם להגיד לה את האמת]	
אני לא יכול להישאר.	אריק:
לא יכול או לא רוצה?	ענבל:
זה משנה?	אריק:
כן.	ענבל:
איך זה יעבוד ענבל? שנינו אותו הדבר. בעוד חודש את תסתכלי עליי ולא תראי אותי כמו הדבר הכי נכון בעולם.	אריק:
אתה כבר יודע איך זה ייגמר.	ענבל:
כן.	אריק:
עוד לפני שזה התחיל.	ענבל:
כן.	אריק:
תפסיק להיות כזה לוזר.	ענבל:
אני לא יכול, ענבל.	אריק:
למה?	ענבל:
את באת לפה בשביל הדירה, לא בשביל שאני ארגיש משהו.	אריק:
ואתה מרגיש?	ענבל:
[פאוזה. שתיקה. אריק לא עונה]	
אוקי...	
אוקי...	אריק:
[פאוזה ארוכה]	

- ענבל:** מה אתה עושה כשאתה כותב?
- אריק:** את לא באה איתי.
- ענבל:** אמרת לי שאתה בורא עולם.
- אריק:** אני לא ברור? את לא באה.
- ענבל:** אז אולי תנסה לברוא אחד לעצמך?
- אריק:** אני לא כזה טוב בזה. אוקי?
- ענבל:** אתה מדבר כאילו אתה כבר מת.
- אריק:** אני לא מת.
- ענבל:** אז תשאר.
- אריק:** אני מרגיש שזה טעות.
- ענבל:** טעות? לא. זה מה שאתה בוחר להרגיש.
- [פאנזה. היא קמה אליו]**
- אריק:** אני לא מבקשת שתישאר לתמיד.
- [אריק הולך לכיוון הדלת. נעצר. כמעט אומר משהו, לא אומר]**
- ענבל:** אני באה איתך לברלין.
- אריק:** את צוחקת?
- ענבל:** אני נראת לך צוחקת?
- אריק:** ענבל...
- ענבל:** אריק, אני שואלת אותך: אתה רוצה אותי שם?
- אריק:** ענבל...
- ענבל:** תפסיק לגמגם כמו אידיוט.
- אריק:** אני לא יכול להבטיח כלום.
- ענבל:** אל תבטיח. רק--
- אריק:** יודעת מה. צודקת. אני לא יכול להבטיח, אני יכול להגיד לך מי אני, אריק לוי, שלושים ושתיים, לא עשינו את זה רשמית, נעים להכיר.
- שנים חשבתי שאני אדע איך החיים שלי יראו. גיל שלושים: מסודר, נשוי, ילד, כלב, משכנתא ל-30 שנה. הייתי בטוח שאני אהיה מהאלה שמתיעצים עם הסוכן ביטוח על החיים. מאלה מפקידים לפנסיה. מאלה שקונים את הכורסא ויושבים עליה שלושים שנה ולא מתחרטים.
- חשבתי שאני אפסיק לעשן. חשבתי שזה עוד רגע כזה של החיים. אני אפסיק עם הציפרלקס ואני אהיה בטוח במי שאני. אבל הנה, אני לא. לא הפרשתי לפנסיה, לא התחתנתי, אין לי ילד, והיא לקחה גם את הכלב.

אני, אריק לוי, מעצב אמבטיות, והנה אני מודה מולך: אני מכור לציפרלקס. לא מסוגל להפסיק לעשן. דכאוני שלא מודה בזה. חרדתי שמכחיש את זה. פוחד פחד מוות מאהבה. ושונא את עצמי. נעים מאוד שוב.

ותכלס? אם הייתה לי אפשרות כבר הייתי קופץ מהמרפסת הזאת, אבל אני כל כך מתוסבך שאני לא רוצה להפריע לשכנים שמפריעים לי כבר כמה חודשים.

אז אני נמצא במיטה איתך, את בת מה? עשרים וחמש? שש? אלוהים. מי חשב שתהיה לי הזדמנות עם מישהי כמוך- אבל הנה, הזדמנות. ומי בכלל חשב שאחת כמוך תרצה להיות איתי. והנה שוב - הזדמנות!

[פאוזה, מסתכל בעינייה של ענבל]

יודעת מה, ענבל. את רוצה להיכנס לחיים שלי? תיכנסי. אני לא אעצור אותך. הבנתי איך את עובדת. תראי אותך. את מתה להרפתקאות. את רוצה ללכת למסיבה ההיא. לשבור ואזה באמצע ריב. לכתוב שירה עם כוס יין בעליית גג. לזכור שכאב זה כואב. שאהבה זה רק כשבטוחים שזה לא יגמר. ואני? אני לא רוצה ללכת למסיבה ההיא. אני אוהב את הואזה שלי עם פרחים. אני שונא יין. אני מת לקפוץ מעליות גג ואין לי מושג איך הופכים להיות שניים. איך "נהיים". איך מוותרים על הציפרלקס בשביל להתמודד עם החיים.

ענבל: אתה לא תצליח להפחיד אותי.

אריק: את הקשבת לי בכלל?

ענבל: אתה מוכר לי את הגרסה הכי עלובה שלך.

אריק: אני אומר לך מי אני.

ענבל: מותר לך להיפגע, אתה יודע? מותר לך להיות חלש.

אריק: את לא סניף של ביטוח לאומי! אני לא איזה עבודה סוציאלית! אם אני לא

הצלחתי, את גם לא תצליחי. אני לא כלא, את לא כלא. כל החיים שלי. כל החיים שלי, כל מה שאני יודע זה להיות לבד.

ענבל: וכל מה שאני יודעת זה להיות ביחד.

- אריק:** בדיוק. את לא רוצה אותי. את מתגעגעת להרגיש את מה שהרגשת. את רוצה לשחזר את זה, לשמר את זה, שלא ייגמר. את מפחדת להיות לבד, אז את מחפשת מישהו להיאחז בו.
- ענבל:** אני לא יכולה להכיל את עצמי 24/7, מה אתה לא מבין.
- אריק:** אה, אז אני אהיה הריבאונד שלך?!
- ענבל:** לא.
- אריק:** ואני בטוח בזה כי?
- ענבל:** תסמוך עליי.
- אריק:** לסמוך עלייך? איך אני יכול לסמוך עלייך? אלוהים! אנחנו מכירים שלוש שעות! יודעת מה. אולי פשוט תלכי לזונה עם ערק For God's sake, אה? תחפשי כל ערב מישהו אחר להיות איתו. יש כל כך הרבה פתרונות, למה הם חייבים להיות תלויים בי?
- ענבל:** אז למה אתה ממשיך את השיחה הזאת? אם היית כל כך בטוח בעצמך היית יוצא עכשיו עם המזוודות וטס לברלין!
- [פאוזה, אריק מתיישב בראשו]**
- מה אני צריכה לעשות בשביל שתרגיש בטוח יותר?
- [פאוזה]**
- אריק, אני רוצה להיות איתך. לא בגלל שאני מפחדת להיות לבד, לא בגלל שאתה מעצב אמבטיות, לא בגלל כתבה קטנה ב-Time Out. אני רוצה להיות איתך כי הדלקת אצלי משהו שלא היה כבר כל כך הרבה זמן. נכון, אנחנו מכירים "רק" שלוש שעות ואין לי מושג מה אני אגלה כשאני כן אכיר אותך לעומק. אבל כרגע טוב לי איתך - אני לא רוצה לוותר על זה.
- [פאוזה]**
- אני לא אוותר על זה. ואם אתה תוותר, אני אקח את הטיסה הבאה לברלין, ואני נשבעת לך שאני אחפש בכל ה-U-bahn, ובכל ה-S-bahn, ובכל גלריה מזדיינת לאמבטיות, ובכל ה-Unter den Linden פאקינג עד שאני אמצא אותך.
- אריק:** תביאי את הדרכון שלך.
- ענבל:** מה?
- אריק:** אני אזמין מונית.
- ענבל:** אתה רציני?
- אריק:** אמרתי לך, את רוצה להיכנס לחיים שלי, תיכנסי. אני לא יכול לעצור אותך. תביאי את הדרכון.
- ענבל:** אריק! אני... ואוו! אני... אוקי- עשר דקות ואני חוזרת.
- אריק:** אני אבוא איתך. נבקש מהמונית שתעצור שם.

- ענבל:** מה?
- אריק:** מה מה?
- ענבל:** אני לא...
- אריק:** מה את לא?
- ענבל:** אני... אני לא-
- אריק:** את לא רוצה שנביא את הדרכון?
- ענבל:** אריק! זה מסובך יותר מזה.
- אריק:** מה מסובך מזה?
- ענבל:** הדרכון בדירה...
- אריק:** נו?!
- ענבל:** נו, אז נוח... הוא... הוא היה נשמע עצבני בשיחה.
- אריק:** אני אחכה לך למטה.
- ענבל:** זה לא יעבוד.
- אריק:** הוא לא ידע.
- ענבל:** זה פשוט לא רעיון טוב שתבוא לשם.
- אריק:** למה?
- [פאוזה]**
- ענבל:** ענבל?
- [פאוזה]**
- ענבל:** למה?
- ענבל:** תסמוך עליי.
- [שתיקה. אריק מביט בה. משהו אצלו משתנה]**
- אריק:** הבנתי אותך.
- ענבל:** מה הבנת?
- אריק:** שסיימת את המשימות שלך להערב.
- ענבל:** משימות?
- אריק:** כן, הצ'ק ליסט של המשימות שלך - סיימת אותו. ערק - צ'ק! דירה - צ'ק!
סקס - צ'ק! [קס, הולך להביא את המפתחות] עזבי אותך כסף, הנה
המפתחות, הדירה שלך. זין על האוברדרפט.
- ענבל:** על מה אתה מדבר?
- אריק:** גרמת לי להאמין לך, בטח כמו כל אחד בטח. אני לא ארגיש מיוחד. הסירי
דאגה מליבך - אל תתני לי להפריע לך לסיים את הצ'ק ליסט שלך.
- ענבל:** אתה חושב שאני מנצלת אותך? אני זאת שרוצה לבוא איתך.
- אריק:** אז אני אבוא איתך לשם, מה הבעיה עם זה? אני לא צריך לעלות למעלה,

רק--

ענבל: רק שזה לא מתאים, אריק.

[פאוזה]

תסמוך עליי.

אריק: מה את לא מספרת לי?

ענבל: אני אגיע. אני מבטיחה.

[פאוזה]

פינקי פרומס?

אריק: מה?

ענבל: כשהייתי קטנה אמא שלי הייתי עושה איתי "פינקי פרומס". הזרת שלך עם הזרת שלי - "מבטיחה שאני חוזרת" - עכשיו אתה. תבטיח.

אריק: את מבטיחה?

[פאוזה]

מבטיח.

ענבל: תנשק.

[אריק וענבל מנשקים את הזרות]

עכשיו זאת שבועה. אני חוזרת. עשר דקות ואני כאן.

אריק: אני מחכה לך.

ענבל: אני כבר חוזרת.

מערכה 3: מה שבנינו לאף אחד:

ענבל יוצאת מהדירה והאור מהרחוב חודר לחלל. אריק עומד עם מזוודות מוכנות, נרגש ובלתי-נוח, מביט בפינה הריקה שבה ענבל הייתה. השעון מזכיר לו את הזמן החולף.

אריק: איפה את? ענבל הטיסה יוצאת בעוד שלוש שעות!

ענבל, חייבים להזמין מונית, את בסדר?

אנחנו כבר באיחור, אני שולח לך אלף הודעות, ואת לא עונה, את בסדר?
קרה משהו?

הקול שלו מתנווד בין תוקפנות לעצבות, כאילו מנסה לשבור את השקט הקפוא שמסביבו. הרקע מתמלא ברעשי הרחוב, טלפון שמצלצל, הודעות שלא נענו.

אריק מניף את המזוודה, כף ידו מתקרבת בדחיפות אל דלת הדירה, הוא טורק אותה בעצב ובתקווה שעולם מחוץ לדלת יעניק לו תשובה, אבל הוא לא מצליח והדלת נשארת סגורה. בכל רגע שעובר, על פניו נראות גם דמעות קטנות, כאילו הוא מוצא את עצמו מתכווץ בין הפחד לאובדן.

המזוודות עומדות מוכנות, אך החיים נעצרים לרגע - כל מה שנותר זה הדלת הסגורה, הערב שהיה, וכל הערק שכבר נשתה.

המסך מתעמעם בהדרגה.